

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA LUBELSKIEGO

Lublin, dnia 24 maja 2017 r.

Poz. 2432

Sygn. akt I SA/Lu 582/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 stycznia 2017 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie w składzie następującym:

Przewodniczący	Sędzia WSA Halina Chitrosz-Roicka
Sędziowie	WSA Małgorzata Fita (sprawozdawca), Sędzia WSA Monika Kazubińska-Kręcisz
Protokolant	Referent stażysta Paweł Kobylarz

po rozpoznaniu w Wydziale I na rozprawie w dniu 11 stycznia 2017 r.

sprawy ze skargi Prokuratora Rejonowego Lublin - Północ w Lublinie

na uchwałę Rady Miasta Lublin

z dnia 17 października 2013 r. nr 865/XXXIV/2013

w przedmiocie określenia wzorów informacji w sprawie podatku rolnego, leśnego i od nieruchomości oraz deklaracji na podatek rolny, leśny i od nieruchomości w części obejmującej oświadczenie podatnika, że są mu znane przepisy Kodeksu karnego skarbowego o odpowiedzialności za podanie danych niezgodnych z rzeczywistością

i w części dotyczącej podania numeru księgi wieczystej

- stwierdza nieważność zaskarżonej uchwały w części G załącznika nr 1, części H załącznika nr 2, części C.4. punkt 17 załącznika nr 3.

Na oryginale właściwe podpisy; za zgodność z oryginałem.

Uzasadnienie

W dniu 4 lipca 2016 r. Prokurator Prokuratury Rejonowej Lublin – Północ w Lublinie na podstawie art. 70 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku o prokuraturze (Dz.U z 2016 r., poz. 177) oraz art. 3 § 2 pkt 5, art. 50 § 1, art. 52 § 1 i art. 53 § 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2016 r. Nr 718) zwanej dalej p.p.s.a, złożył skargę na uchwałę nr 865/XXXIV/2013 Rady Miasta Lublin z dnia 17 października 2013 r. w sprawie zmiany uchwały nr 16/IV/2010 w sprawie określenia wzorów informacji w sprawie podatku rolnego, podatku leśnego i podatku od nieruchomości oraz deklaracji na podatek rolny, podatek leśny i podatek od nieruchomości w części dotyczącej:

- załącznika nr 1 – w Informacji w sprawie podatku od nieruchomości, w części G; załącznika nr 2 - Deklaracji na podatek od nieruchomości, części H, poprzez zawarcie w zaskarżonym załączniku do uchwały „oświadczenia, że znane są mi przepisy Kodeksu karnego skarbowego o odpowiedzialności za podanie danych niezgodnych z rzeczywistością”;
- załącznika nr 3 – dane o nieruchomościach rolnych, w części C.4 pkt 16 i w załączniku nr 7 w części C.3., ppkt 16 poprzez wskazanie numeru księgi wieczystej. (uchwała z 2010 r.)

Zaskarżonej uchwale Prokurator zarzucił:

- istotne naruszenie prawa materialnego a mianowicie art. 18 ust. 2 pkt 8 i art. 40 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2013 poz. 594, dalej – u.s.g.), art. 6 ust. 13 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz.U. z 2014 r., poz. 849, dalej – u.p.o.l.) art. 6a ust. 11 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. o podatku rolnym (dalej – u.p.r.) oraz art. 6 ust. 9 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o podatku leśnym (Dz.U. z 2013 poz. 465, dalej – u.p.l.) poprzez:
- zawarcie w zaskarżonych załącznikach do uchwał „oświadczenia, że znane są mi przepisy Kodeksu karnego skarbowego o odpowiedzialności za podanie danych niezgodnych z rzeczywistością” pomimo braku podstawy prawnej do nałożenia takiego obowiązku;
- zawarcie w załączniku nr 3 w części C.4 ppkt 17, kolumny „numer księgi wieczystej”, pomimo, że informacja ta nie jest niezbędna do wymiaru i poboru podatku i stanowi przekroczenie delegacji ustawowej z powołanych wyżej przepisów.

W oparciu o przepis art. 147 § 1 p.p.s.a wniósł o:

- stwierdzenie nieważności uchwały nr 865/XXXIV/2013 Rady Miasta Lublin z dnia 17 października 2013 r. w sprawie zmiany uchwały nr 16/IV/2010 Rady Miasta Lublin z dnia 29 grudnia 2010 r. w sprawie określenia wzorów informacji w sprawie podatku rolnego, podatku leśnego i podatku od nieruchomości oraz deklaracji na podatek rolny, podatek leśny i podatek od nieruchomości w części dotyczącej: załącznika nr 1, części G, załącznika nr 2 deklaracji na podatek od nieruchomości w części H, a także załącznika nr 3 w części C.4 ppkt 16 i załącznika nr 7 w części C. ppkt 17 kolumny w zakresie zapisu „Numer księgi wieczystej”.

W uzasadnieniu, po wskazaniu na podstawy prawne dotyczące możliwości wniesienia przez prokuratora skargi do wojewódzkiego sądu administracyjnego, Prokurator Prokuratury Rejonowej Lublin – Północ w Lublinie wyjaśnił, że zaskarżona uchwała jest aktem prawa miejscowego, ponieważ jest skierowana do wszystkich podatników, na których ciąży obowiązek podatkowy w podatku od nieruchomości, podatku leśnym i podatku rolnym. Zgodnie z art. 87 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej akty prawa miejscowego są zaliczane do źródeł prawa powszechnie obowiązującego, zaś zgodnie z art. 94 Konstytucji powinny być ustanawiane przez organy samorządu terytorialnego na podstawie i w granicach upoważnienia ustawowego. Uchwały organów jednostek samorządu terytorialnego, stanowiące akt prawa miejscowego, winny regulować kwestie wynikające z delegacji ustawowej w taki sposób, by przyjęte w oparciu o nią normy uzupełniały, wydane przez inne podmioty, przepisy powszechnie obowiązujące, kształtujące prawa i obowiązki ich adresatów. Ustawodawca, formułując określoną delegację do wydania aktu wykonawczego, przekazuje upoważnienie do uregulowania wyłącznie kwestii nie objętych dotąd żadną normą o charakterze powszechnie obowiązującym w celu ukształtowania stanu prawnego uwzględniającego m.in. specyfikę, możliwości i potrzeby środowiska, do którego właściwy akt wykonawczy jest skierowany. Jeśli dane zagadnienie jest przedmiotem regulacji ustawowej oznacza to, że jest ono wyłączone z kompetencji uchwałodawczej organu stanowiącego gminy.

Podstawę prawną zaskarżonej uchwały stanowiły przepisy art. 18 ust. 2 pkt 8 u.s.g., art. 6 ust. 13 u.p.o.l., art. 6a ust. 11 u.p.r. i art. 6 ust. 9 u.p.l. Na podstawie powołanych przepisów rada gminy w drodze uchwały określa wzory formularzy deklaracji na podatek rolny, leśny i podatek od nieruchomości. Przepisy te wskazują, że "w formularzach będą zawarte dane dotyczące podmiotu i przedmiotu opodatkowania niezbędne do wymiaru i poboru podatku". Katalog tych danych nie ma charakteru zamkniętego i w poszczególnych gminach jest uzależniony od specyfiki danej gminy.

W powołanej uchwale, w jej załącznikach zawarte zostało również oświadczenie o znajomości przez podatnika przepisów Kodeksu karnego skarbowego o odpowiedzialności za podanie danych niezgodnych z rzeczywistością (w załączniku nr 1 w części G i załączniku nr 2 w części H).

W ocenie skarżącego, zawarte w formularzach oświadczenia nie mają podstawy prawnej. Oświadczenie takie nie jest istotne z punktu widzenia prawidłowości naliczania podatków.

Dalej Prokurator stwierdził, że nie jest niezbędna do wymiaru i poboru podatków informacja dotycząca numeru księgi wieczystej. Podstawą do wymiaru podatków, o których mowa w zaskarżonej uchwale, jest przepis art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. Prawo geodezyjne i kartograficzne, zawarte w ewidencji gruntów i budynków.

Dalej Prokurator stwierdził, że zaskarżona uchwała przestała obowiązywać z dniem 13 marca 2014 r. Wywołała jednak określone skutki prawne, ponieważ na jej podstawie wydano decyzje podatkowe, a złożenie nieprawidłowych danych mogło skutkować odpowiedzialnością karno - skarbową.

W odpowiedzi na skargę, pełnomocnik Rady Miasta Lublin wniósł o jej oddalenie, przeprowadzenie rozprawy również pod nieobecność strony przeciwnej i o zasądzenie od skarżącego na rzecz strony przeciwnej kosztów postępowania według norm prawem przepisanych.

Uzasadniając powyższy wniosek, stwierdził, że skarga Prokuratora jest nieuzasadniona i nie znajduje oparcia w przepisach prawa. Zdaniem Rady Miasta Lublin, ustalenie w uchwale obowiązku potwierdzania przez podatnika złożonych danych, z oświadczeniem o świadomości odpowiedzialności karnej skarbowej, nie wykracza poza zakres kompetencji organu stanowiącego jednostki samorządu terytorialnego do kształtowania zawartości uchwały ustalającej wzory formularzy, informacji i deklaracji podatkowej. Pełnomocnik powołał się na art. 40 ust. 1 u.s.g., zgodnie z którym, na podstawie upoważnień ustawowych, gminie przysługuje prawo do stanowienia aktów prawa miejscowego obowiązujących na obszarze gminy. Zakres przedmiotowy tych regulacji został określony m.in. w art. 18 ust. 2 pkt 8 u.s.g. i dotyczy podejmowania uchwał w sprawach podatków i opłat w granicach określonych w odrębnych ustawach. Taką odrębną ustawą jest ustawa o podatkach i opłatach lokalnych. Zgodnie z jej art. 6 ust. 13, rada gminy określa w drodze uchwały wzory formularzy, o których mowa w ust. 6 (informacja o nieruchomościach i obiektach budowlanych) i w ust. 9 pkt 1 (deklaracja na podatek od nieruchomości). W formularzach tych zawarte będą dane dotyczące podmiotu i przedmiotu opodatkowania niezbędne do wymiaru i poboru podatku od nieruchomości. Podobnie na podstawie art. 6a ust. 11 u.p.r. i art. 6 ust. 9 u.p.l. rada gminy określa w drodze uchwały wzór formularzy, w których to winny być zawarte dane dotyczące podmiotu i przedmiotu opodatkowania do wymiaru i poboru tych podatków.

Dalej pełnomocnik Rady Gminy powołał się na wyroki Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 7 października 2015 r. sygn. akt I SA/Go 345/15 oraz I SA/Go 346/15 i podał, że w wyrokach tych Sąd stwierdził, że zawarte w formularzu oświadczenie o znajomości przepisów kodeksu karnego skarbowego należy traktować jako mające charakter informacyjny, zmierzające do prawidłowego i rzetelnego wypełnienia informacji przez podatnika. Powyższe stanowisko zostało zaaprobowane w orzeczeniach z dnia 5 maja 2016 r. (sygn. akt II FSK 4/16 i II FSK 5/16) Naczelnego Sądu Administracyjnego. O informacyjnym charakterze tego pouczenia świadczy też wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie z dnia 1 kwietnia 2011 r. sygn. akt I SA/Lu 897/10, który wskazał, że zamieszczenie w informacji na podatek od nieruchomości przedmiotowego oświadczenia nie stanowi o przymuszeniu podatników do złożenia sprzecznego ze stanem faktycznym oświadczenia. Nie stanowi tym samym o przekroczeniu delegacji ustawowej wynikającej z art. 6 ust. 13 u.p.o.l.

Jeśli chodzi o informację dotyczącą numeru księgi wieczystej, pełnomocnik Rady Miasta powołał się na uchwałę Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 18 listopada 2013 r., w której stwierdzono, że dane w ewidencji gruntów i budynków nie mogą przesądzać o istnieniu, bądź nieistnieniu obowiązku podatkowego.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie zważył, co następuje:

Skarga zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 3 § 2 pkt 5 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2016 r. poz. 718, dalej – p.p.s.a.), sądy administracyjne sprawują wymiar sprawiedliwości przez kontrolę aktów prawa miejscowego stanowiących przez organy jednostek samorządu terytorialnego i terenowych organów administracji rządowej. Sąd administracyjny w ramach tej kontroli uprawniony jest do badania, czy przy wydaniu zaskarżonego aktu nie doszło do naruszenia przepisów prawa materialnego i przepisów postępowania, nie będąc przy tym związanym granicami skargi (art. 134 p.p.s.a.). Orzekanie - w myśl art. 135 p.p.s.a. - następuje w granicach sprawy będącej przedmiotem kontrolowanego postępowania administracyjnego, w której został wydany zaskarżony akt lub podjęta została czynność i odbywa się z uwzględnieniem wówczas obowiązujących przepisów prawa. Stosownie do art. 147 § 1, sąd uwzględniając skargę na uchwałę lub akt, o których mowa w art. 3 § 2 pkt 5 i 6, stwierdza nieważność tej uchwały lub aktu w całości lub w części. Zaznaczyć przy tym należy, że sąd ma uprawnienie do oceny legalności nie tylko obowiązujących uchwał organów jednostek samorządu terytorialnego (aktów prawa miejscowego) ale i uchwał, które co prawda zostały uchylone w wyniku wydania nowych, ale ich przepisy mogą mieć zastosowanie do sytuacji z okresu poprzedzającego jej podjęcie.

Zaskarżona uchwała jest aktem prawa miejscowego, albowiem posiada cechy ogólności i abstrakcyjności.

Stan faktyczny sprawy nie jest sporny. Wynika z niego, że uchwałą nr 865/XXXIV/2013 z dnia 17 października 2013 r. zmieniającą uchwały nr 16/IV/2010 z dnia 29 grudnia 2010 r. w sprawie określenia wzorów informacji w sprawie podatku rolnego, podatku leśnego i podatku od nieruchomości oraz deklaracji na podatek rolny, leśny i podatek od nieruchomości, Rada Miasta Lublin uchwaliła, że załącznik Nr 9 do uchwały otrzymuje brzmienie zgodnie z załącznikiem Nr 1 do niniejszej uchwały, załącznik Nr 10 do uchwały otrzymuje brzmienie zgodnie z załącznikiem 2 niniejszej uchwały, załącznik nr 11 do uchwały otrzymuje brzmienie zgodnie z załącznikiem nr 3 do niniejszej uchwały, załącznik Nr 12 do uchwały otrzymuje brzmienie zgodnie z załącznikiem 4 do niniejszej uchwały.

W załączniku nr 1 (IN-1) w rubryce (części G) i w załączniku nr 2 (DN-1) w rubryce (części H) zawarto zapis „Oświadczam, że są mi znane przepisy Kodeksu karnego skarbowego o odpowiedzialności za podanie danych niezgodnych z rzeczywistością”.

Natomiast w załączniku nr 3 (ZN-1/A) w rubryce (części) C.4. pkt 17 wskazano „Numer księgi wieczystej”. Załącznik nr 4 to wzór formularza ZN-1/B, dotyczącego danych o zwolnieniach podatkowych w podatku od nieruchomości i nie zawiera kwestionowanych rubryk (części).

W ocenie skarżącego Prokuratora, powyższe wzory w częściach dotyczących wcześniej cytowanego oświadczenia i numeru księgi wieczystej należy uznać za nieważne, ponieważ konieczność ich uzupełnienia nie ma podstawy w obowiązujących przepisach prawa. Rada Miasta Lublin stoi natomiast na stanowisku, że co prawda oświadczenie i konieczność podania numeru księgi wieczystej nie znajduje uzasadnienia w przepisach, niemniej ich zawarcie nie powinno skutkować stwierdzeniem nieważności uchwały we wskazanych wcześniej częściach.

We wskazanym sporze, rację należy przyznać Prokuratorowi.

Kwestia zawarcia we wzorach formularzy podatkowych oświadczenia dotyczącego posiadania przez podatnika wiedzy o odpowiedzialności na podstawie przepisów Kodeksu karnego skarbowego była już wielokrotnie przedmiotem badania przez Wojewódzkie Sądy Administracyjne, które stwierdzały nieważność skarżonych uchwał w tych częściach (np. wyroki: Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie z dnia 11 marca 2014 r., sygn. I SA/Kr 86/14 i z dnia 15 czerwca 2016 r., sygn. akt I SA/Kr 1759/16, Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 3 listopada 2015 r., sygn. I SA/Po 1155/15 i z dnia 24 września 2015 r., sygn. akt I SA/Po 1058/15 oraz Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie z dnia 9 grudnia 2016 r., sygn. akt I SA/Lu 577-579 i z dnia 26 sierpnia 2016 r., sygn. akt I SA/Lu 43/16, wszystkie dostępne w bazie internetowej www.orzeczenia.nsa.gov.pl).

Sąd w składzie orzekającym podziela tę linię orzeczniczą (istnieją też rozstrzygnięcia, w których sądy oddalały skargi w podobnych sprawach, np. powołane w odpowiedzi na skargę wyroki Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gorzowie z dnia 7 października 2015 r. sygn. akt I SA/Go 345/15 oraz I SA/Go 346/15, Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 5 maja 2016 r. sygn. akt II FSK 4/16 i II FSK 5/16, a także Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie z dnia 1 kwietnia 2011 r. sygn. akt I SA/Lu 897/10 i z dnia 22 listopada 2016 r., sygn. akt I SA/Lu 306/16). Podziela stanowisko, w którym sądy stwierdzały, że zacytowane wcześniej oświadczenie zamieszczono we wzorach formularzy bez podstawy prawnej.

W uchwale obecnie ocenianej przez sąd, Rada Miasta Lublin w podstawie prawnej wskazała na art. 18 ust. 2 pkt 8 u.s.g., art. 6a ust. 11 u.p.r., art. 6 ust. 13 u.p.o.l. oraz art. 6 ust. 9 u.p.l. Jak zasadnie wskazywały Wojewódzkie Sądy Administracyjne (których stanowisko tutejszy sąd podziela), pierwsza ze wskazanych regulacji ma źródło w art. 168 Konstytucji RP, z którego wynika prawo jednostek samorządu terytorialnego do uchwalania wysokości podatków i opłat lokalnych w zakresie ustalonym w ustawie. Konkretyzację tego prawa - poza uregulowaniami szczególnymi - zawiera, w odniesieniu do gminy, art. 40 ust. 1 u.s.g., zgodnie z którym gminie przysługuje prawo stanowienia aktów prawa miejscowego obowiązującego na obszarze gminy, przy czym - w myśl art. 18 ust. 2 pkt 8 tej ustawy - podejmowanie uchwał w sprawach podatków i opłat należy do wyłącznej właściwości rady gminy, lecz tylko w granicach określonych w odrębnych ustawach. Art. 18 ust. 2 pkt 8 u.s.g. jest przepisem kompetencyjnym centralnym. Ustawodawca zastosował w tym przypadku technikę rozczłonkowania treściowej normy prawnej, która polega na tym, że poza przepisem centralnym istnieją jeszcze inne przepisy (co najmniej jeden), które wpływają na treść tej normy, współwyznaczając ją z przepisem centralnym.

Powyższe oznacza nie tylko to, że powołany w podstawie prawnej skarżonej uchwały art. 18 ust. 2 pkt 8 u.s.g. nie zawiera upoważnienia do zawarcia we wzorach formularzy podatkowych kwestionowanego skargą oświadczenia wiedzy o odpowiedzialności na podstawie przepisów Kodeksu karnego skarbowego, również to, że jakiegokolwiek uchwały podejmowane przez radę gminy w sprawach podatków i opłat muszą być uchwalane w granicach określonych w ustawie. Organ stanowiący gminy nie wywiązał się jednak ze wskazanej dyrektywy, gdyż we wzorze informacji podatkowej zamieścił pouczenie, do którego zawarcia nie upoważniały go żadne przepisy prawa. Przepis art. 6 ust. 13 u.p.o.l. nakłada jedynie na radę gminy obowiązek ustalenia wzorów formularzy do sporządzenia informacji oraz deklaracji na podatek od nieruchomości. Ponadto stanowi, że we wzorach tych formularzy mają być zawarte dane dotyczące podmiotu i przedmiotu opodatkowania niezbędne do wymiaru i poboru podatku. Analogiczne upoważnienie dla organu stanowiącego gminy zawierają przepisy art. 6a ust. 11 u.p.r. oraz art. 6 ust. 9 u.p.l.

Z podanych wyżej powodów, Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie stwierdził, że brak było podstaw prawnych (upoważnienia ustawowego) do zawarcia w jej załączniku nr 1 (IN-1) w rubryce (części G) i w załączniku nr 2 (DN-1) w rubryce (części) H zapisu „Oświadczam, że są mi znane przepisy Kodeksu karnego skarbowego o odpowiedzialności za podanie danych niezgodnych z rzeczywistością”.

Podobna sytuacja występuje w przypadku obowiązku podania w formularzu ZN-1/A numeru księgi wieczystej nieruchomości rolnej.

Słusznie Prokurator zauważył, że zgodnie z art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. Prawo geodezyjne i kartograficzne (Dz.U. z 2010 r., Nr 193, poz. 1287 ze zm. – dalej p.g.k.), w brzmieniu obowiązującym w dacie podejmowania zaskarżonej uchwały, podstawę planowania gospodarczego, planowania przestrzennego, wymiaru podatków i świadczeń, oznaczania nieruchomości w księgach wieczystych, statystyki publicznej, gospodarki nieruchomościami oraz ewidencji gospodarstw rolnych stanowią dane zawarte w ewidencji gruntów i budynków. Wbrew stanowisku pełnomocnika Rady Miasta, podatnicy nie mogą zostać zobligowani do podawania we wskazanych przez Prokuratora formularzach podatkowych numerów ksiąg wieczystych. Dane te nie są niezbędne do ustalenia wysokości podatku. Uchwała, na którą wskazał pełnomocnik - dotyczy innego stanu faktycznego i dotyczy klasyfikacji gruntu (dr). Naczelny Sąd Administracyjny wyjaśnił w niej, że o sposobie kwalifikacji gruntu (budynku), dla celów podatkowych w podatku od nieruchomości, nie tyle decyduje sposób rzeczywistego wykorzystania nieruchomości, ile jej funkcje wskazane w ewidencji gruntów i budynków. Dalej wskazał, że nadrzędność danych zawartych w ewidencji gruntów ma również kluczowe znaczenie przy rozstrzygnięciu sporów dotyczących obszaru i granic nieruchomości. Stwierdził, że nie budzi wątpliwości eksponowany w piśmiennictwie pogląd, że w razie niezgodności opisu nieruchomości w dziale I-O księgi wieczystej z danymi ewidencji gruntów i budynków, przedmiotem nabycia jest nieruchomość o obszarze i w granicach "prawnych", to znaczy określonych przez dane zawarte w ewidencji gruntów i budynków, a nie przez wpis w dziale I-O. Dane te bowiem, stosownie do art. 21 ustawy p.g.k., są jedyną podstawą oznaczania nieruchomości w księgach wieczystych. Właściwy jest zatem wniosek, że dopóki dane ewidencyjne dotyczące obszaru i granic nieruchomości nie zostaną zmienione we właściwym trybie administracyjnym, mają one charakter wiążący, przed danymi ujawnionymi w dziale pierwszym księgi wieczystej, o których mowa w art. 25 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r., o księgach wieczystych i hipotece (Dz. U. z 2013 r., poz. 707). Naczelny Sąd Administracyjny stwierdził, że przypisanie ewidencji gruntów i budynków rozstrzygającej roli budzi natomiast zastrzeżenia, gdy określonymi symbolami ewidencyjnymi

(w rozpatrywanym przypadku symbolem "dr") nie można oznaczyć gruntów i obiektów wskazanych w ustawie podatkowej.

Skoro zatem organy podatkowe powinny swoje decyzje opierać na danych z ewidencji gruntów i budynków, a nie z ksiąg wieczystych, zapis dotyczący podania ich numerów nie jest w formularzach podatkowych niezbędny. Zamieszczenie takiego zapisu w załączniku nr 3 do zaskarżonej uchwały, w formularzu ZN-1/A dotyczącym Danych o nieruchomościach w rubryce (części) C.4. również nie ma podstawy prawnej.

Powyższe obligowało sąd do stwierdzenia - na podstawie art. 147 § 1 p.p.s.a. w związku z art. 94 ust. 1 u.s.g. nieważności skarżonej uchwały w sprawie określenia wzorów formularzy obowiązujących w zakresie podatku od nieruchomości, podatku rolnego oraz podatku leśnego w częściach dotyczących oświadczenia o znajomości przepisów Kodeksu karnego skarbowego oraz podania numeru księgi wieczystej.

Jeśli chodzi o wymieniony w zarzutach skargi załącznik nr 7 (w części C.4, pkt 16, w którym wskazano na obowiązek podania numeru księgi wieczystej), zauważyć należy, że załącznik ten związany jest z uchwałą nr 16/IV/2010 z dnia 29 grudnia 2010 r. (Dz.U.W.L. z dnia 8 lutego 2011 r. - /2011,16,418/), dlatego nie może być przedmiotem badania w tej sprawie. Sąd jest związany granicami sprawy, a ona dotyczy zaskarżonej uchwały nr 865/XXXIV/2013 z dnia 17 października 2013 r.

Na oryginale właściwe podpisy; za zgodność z oryginałem.